

Świątynia

"Po" już mówię, że jesteś jak Świątynia
Wzniesiona na wyżyny
I pomimo długiej drogi
Zawsze odnaleźć można było tam otuchę
Otwarta tylko dla mnie
Zamknięta dla innych

Ty chroniłaś mnie przed burzą
(Mówili, że) będziesz zawsze
Więc budowałam w pocie czoła fundamenty
(Mówili, że) od wiek wieków na wieki
Nie zburzy Twoich murów nawet największy podmuch
A choć czasem zrzuci parę cegieł
Obiecałam że odłożę je na swoje miejsce
(Ale zrzucił zbyt wiele)
Nigdy nie patrzyłaś z pogardą
Każdego ranka , popołudnia i nocy
Byłaś.
W każdą ulewę I zawieruchę
Byłaś niewzruszona
Czy wojna czy pokój
Dalej Trwałaś przy mnie
Nikt inny na świecie nie doświadczył Ciebie
Póki byłam
Póki zdołałam przychodzić codziennie
Póki sił mi nie zabrakło
Póki wciąż zostawiałam ślady stóp
Koniec.

Nie zdołałam

Bo "przed " nie widziałam Twoich zalet
O Świątynio!
Czy zdołasz mi wybaczyć?
Mówiłam że mury Twoje zwyczajne
Ślepcem i głupcem dziś mogę się nazwać
Bo gdy Byłaś na wyciągnięcie ręki
Nie wyciągnęłam jej
A Ty się nie upominałaś
Po prostu czekałaś
Zdecydowanie za długo
Byłam zbyt wolna
A teraz już Cię nie doświadczę
Ty Byłaś Moją Świątynią
Moim Punktem Odniesienia
Moim Początkiem
Wzniosłam Cię na wyżyny
I "mało mi , mało " brzmi w mojej głowie
Ale ja - głupia spóźniłam się ...

Moją karą - czuć niedosyt Ciebie

Wiktoria Urbańska

Klasa: III, Grupa wiekowa: IV

I LO im. Marii Skłodowskiej - Curie w Andrychowie